

פרשת ויצא		
מתקן מדבש	וילנא	יום
שכינה	יום כ"ב	ראשון
שמעו	יום צ"א וצ"ב	שני
שנוד	יום ע"א וע"ב	שלישי
שסא	יום ע"א	רביעי
שסנו	יום ע"ב, קנה	חמישי
שטעו	יום ע"ב	שישי
שפאו	יום ע"א	שבת

זוהר הקדוש עם פירוז'

מתוך מדבר: על הפרשה

בבוקר כשותעורה מדת החסד נשברים כל הדינים

פה חזי, כל אינון דמשתקלי באורייתא, מתקבקין ביה בקדשא בריך הוא, ומתחעררי בעטרא דיורייתא, ואתרחימו לעילא ותפא, וקדשא בריך הוא אושיט לוון ימגניה (ס"א וקדשא בריך הוא ארשים לוון), כל שבן אינון דמשתקלי באורייתא נמי בליליא, והא אוקמהה דאיןון משפטפי בשכינתא (נ"א בכנסת ישראל), ואתchapרו בחדא, וכד אתי צפרא, קדשא בריך הוא מעטר להו בחד חוטא דחסד, לאשתחמזרעא בין עלאין ותפאין.

וכל אינון כוכבי צפרא, בשעתא דכנסת ישראל וכל אינון דלעאן באורייתא אathan לאתחזאה קמי מלכא, כלחו מזמרי בחדא, הדר הוא דכתיב, ברן יחד כוכבי בקר ויריעו כל בני אלחים. מאי ויריעו, כמה דעת אמר (ישעה כד ט) רועה התרועעה הארץ, דאיןון דינין מתחברין, ואתchapרו כלחו מקמי בקר, כד אתער בקר בעלמא, מאה אמר (בראשית כב ג) וישכם אברהם בפרק, ועל דא ויריעו כל בני אלהים.

מתוק מדבר

בתהנותים, כלומר שכולם יכירו אותם להטיב עמהם.

וכל אינון כוכבי צפרא וכל אותם כוכבי בקר בשעתא דכנסת ישראל וכל אינון דלעאן באורייתא אathan לאתחזאה קמי מלכא בשעה שכונת ישראל שהיא השכינה וכל אותם העוסקים בתורה בלילה באים להראות לפני המלך ב"ה, או כלחו מזמרי בחדא כולם מזמורים יחד, הדר הוא דכתיב והוא שוכן בךן יחד כוכבי בקר כשוכובי בקר מרגננים יחר עם השכינה ועם העוסקים בתורה בלילה, או ויריעו כל בני אלחים.

ושאל מאי ויריעו מה פירושו, והשיב כמה דעת אמר כמו שנאמר רועה התרועעה הארץ פ"י שתsharp הארץ לשברים, הרי شاملת ויריעו היא לשון שבירה, והיינו דאיןון דינין מתחברין שאותם הדינים נשברים, שהם כל כחות הגבורות הנקראים בני אלחים, ואתchapרו כלחו מקמי בקר וכל הדינים נשברים לפני מדת החסד הנקרה בקר, כד אתער בקר בעלמא כשותעורה החסד בעולם

בבוקר כשותעורה מדת החסד

נשברים כל הדינים

פה חזי, כל אינון דמשתקלי באורייתא, מתקבקין ביה בקדשא בריך הוא בא וראה כל אותם העוסקים בתורה, מתקבקים בהקב"ה, ומתחעררי בעטרא דיורייתא ומתחעררים בכתורה של תורה, ואתרחימו לעילא ותפא והם נאהבים למלחה בין המלאכים ולמלחה בין בני אדם, וקדשא בריך הוא אושיט לוון ימגניה והקב"ה פושט להם ימינו שהוא מדת חסדו שם שורש האהבה, כל שבן אינון דמשתקלי באורייתא נמי בליליא ומכל שכן אותם העוסקים בתורה גם בלילה, שלימוד הלילה הוא נחוץ וחשוב יותר, והא אוקמהה, דאיןון משפטפי בשכינתא ואתchapרו בחדא והרי ביארו החברים, שאלה משחתפים בשכינה ומתחברים עמה אחד, וכד אתי צפרא, קדשא בריך הוא מעטר להו בחד חוטא דחסד וכשבא הבקר, הקב"ה מעטר אותם בחוט אחד של חסד, לאשתחמזרעא בין עלאין ותפאין שייהיו ניכרים בין בעליונים ובין

החמור השמייע קול של שמחה בשרגניש מרחוק את ר"א בר"ש

רבי אלעזר היה איזיל בארכא, אשכחה לרבי פנחס בן יאיר דהוה אמי, געא חמניה, אמר רבינו פנחס ודאי בטקולה (נ"א בקהל) דחדרותא דחדרותא חמניא, האנטין ישטאינן חמא ליה לרבי אלעזר דטורא, אמר ודי טקולה (נ"א קלא) דחדרותא אשטלים, נחת רבוי אלעזר לגביה, ונשיק ליה, אמר ליה אי טופסא דארחא חד לגבך, גזיל ונתחר בעדרא, וαι לאו, טול ארך זיל, אמר ליה, ודי לקובלה איזילנא, פיוון דאשכחנא לך איזיל אבטרך, ונתחר בעדרא.

החמור נענע על שהבשיל את ר"פ בהרהור בדברי תורה במקום האסור

עד דהו איזיל מטה עדען צלotta, נחתו וצלו, עד דהו מצלי, קפטער חד חוויא ברגליו דחמניא דרבוי פנחס, קסטא (ס"א קפטא) וגעא תרי זמני, בתר דסימוי צלotta, אמר רבוי

מהtopic מדבר

פנחס, ודי קלא דחדרותא אשטלים ודאי קול השמחה של החמור נשלם ונתקיים, כולם שיפה כיוונתי על הרמו של קול החמור, נחת רבוי אלעזר לגביה ונשיק ליה ירד רבוי אלעזר אל רבוי פנחס ונשיך אותו (נקוד ימוד לנתקין), אמר ליה רבוי פנחס לרבי אלעזר, אי טופסא דארחא חד לגבען (צ"ג למ"ק) אם תפיסט דרך אחת היא לנו, אתה הולך בדרך שהיא שאני הולך, אז גזיל ונתחר בעדרא נלך ונתחר ייחד, וαι לאו ואם אתה הולך בדרך אחרת, אז טול ארך זיל, אמר ליה רבוי אלעזר לרבי פנחס, ודי לקובלה איזילנא ודי נגדר ואליך הלכתה, פיוון דאשכחנא לך איזיל אבטרך ונתחר בעדרא כיון שמצאתו אותך אלך אחריך ונתחר כאחד. (דף לו ע"א, ובכיאורינו ברך י עמי תמה-תמה)

החמור נענע על שהבשיל את ר"פ בהרהור בדברי תורה במקום האסור

עד דהו איזיל מטה עדען צלotta بعد שהוא היו הולכים הגיע זמן התפללה, נחתו וצלו ירוו רבוי פנחס ורבוי אלעזר מחמורייהם והתפללו, עד דהו מצלי, קפטער חד חוויא ברגליו דחמניא דרבוי פנחס בעוד שהיה מתפללים, נקשר ונכרך נשח אחד מסביב לרגלי החמור של רבוי פנחס, קפטא וגעא תרי זמני בעט וצעק החמור שתי פעמים, בתר דסימוי צלotta אחר שישומו את התפללה, אמר רבוי

בקבר, פמה דעת אמר כמו שנאמר וישבם אברם בפרק שמדת החסד של אברהם מתעורר בבור, ועל דא ועל זה נאמר ויריעו כל בני אלהים שהיו נשברים כל בעלי הדינים הנקראים בני אלhim. וכך הוא סיום הדorous של רבוי יצחק שבירש הפרשה, שפתח בפסקוק והוא ביום השmini, שמלה "ויהי" הוא לשון צער לבני הדינים, ביום השmini" הוא החכמה שהיא ספרה השמינית זו"א מהיסוד ולמעלה, והיינו שעל ידי התגלות אור החכמה המAIR בחסיד כל הדינים נשברים ומתחטלים.

(דף לו ע"א, ובכיאורינו ברך י עמי תמה-תמה)

החמור השמייע קול של שמחה בשרגניש מרחוק את ר"א בר"ש

רבי אלעזר היה איזיל בארכא רבוי אלעזר היה הולך בדרך, אשכחה לרבי פנחס בן יאיר דהוה אמי מצא את רבוי פנחס בן יאיר שהיה בא בדרך אחרת, וудין לא ראו זה זה, (כנודע שרבי פנחס בן יאיר היה זקנו, אבי אמרו של רבוי אלעזר), געא חמניה נער וצעק חמורו של רבוי פנחס, אמר רבוי פנחס, בקהל דחדרותא דחמניא חמניא בקהל של שמחה שהשמייע החמור ראייתי והבנתי, האנטין ישטאינן חמא כי פנים חדשות ימצאו כאן, פיוון דגפק מבתר ענפוי דטורא כיון שיצא רבוי פנחס מאחורי ענפי ההר, חמא ליה לרבי אלעזר דהוה אמי ראה את רבוי אלעזר שהיה בא נגדו, אמר רבוי

פנחס, ודאי צערא הוא לבעירא דילוי, דהא יומא דא אקדימנא, והוינא מרחיש באוריינטא, ואעכבר לי באתר דלכלוכא שרייא, והשתא מצערין לה, קומו וחומו חדר חוויא קיטיר ארגלה, אמר רבינו פנחס, חוויא חוויא זיל ואסחר (ס"א ואסטר) קוטר, בקטפורא דחוירא, אדכני אתנשר חוויא, ונפל קפסירי קפסירי.

אמר רבינו אליעזר, ומה כל כף מדקדק קדרשא בריך הוא בצדיקיא, אמר ליה, ודאי קדרשא בריך הוא מדקדק בהו הצדיקיא, ונטיר לון, ובעה לאוספה לון קדושה על קדושתיהו, והשתא האי חמרה על דלא נטר קדושתא דילוי, אצטער, ודא חוויא שליחא חוויא.

ובמה שלוחין אית ליה לקדרשא בריך הוא, ובכלחו עביד שליחותה, ואפלו בחיות ברא, הדרא הוא דכתיב (וירא טו כב) והשלחת בכם את חיית השדי ושבלה אתם, ואפלו ביד גוי, הדרא הוא דכתיב (ברבים מה מט) ישא יהו"ה עלייך גוי מרחוק מקצת הארץ.

אמר רבינו אליעזר, ובידא דישראל עביד שליחותה, אמר ליה אין, בגון רשות בידא הצדיק, אבל רשות בידא דישראל רשות אחרת לא עביד ביה שליחותה, אלא בזמנא דאייה לא

מתוך מדבר

והשתא האי חמרה על דלא נטר קדושתא דילוי, אצטער ועתה החמור הזה על שלא שמר את הקדושה שלין נצער ונענש, ודא חוויא שליחא חוויא וזה הנחשה היה שליח מן השמים לעונש את החמור.

ואמר רבינו פנחס ובמה שלוחין אית ליה לקדרשא בריך הוא והרבה שליחים יש לו להקב"ה, ובכלחו עביד שליחותה ובכולם הוא עושה את שליחותו, ואפלו בחיות ברא ואפלו בחיות השדי, הדרא הוא דכתיב זה שכחוב והשלחת בכם את חיית השדי ושבלה אחכם שתקבלו עונש על ידם, ולא מביא בידי החיות שאינם בני בחירה, ויש כה בעיניהם לאות סימני החוטא, אלא ואפלו ביד גוי שיש לו בחירה גם כן עושה הקב"ה שליחותו, והוא מתעורר מכח מלאכו שבמורים הכויה אותו לישר את ישראל, הדרא הוא דכתיב זה שכחוב ישא יהו"ה עלייך גוי מרחוק מקצת הארץ והם הגיעו את ישראל בגזרת הקב"ה.

אמר רבינו אליעזר דיק מדבריו שלא אמר ואפלו בידי אדם, אלא ואפלו בידי גוי, لكن שאל את רבינו פנחס, ובידא דישראל עביד שליחותה האם ביד ישאל עושה הקב"ה שליחותו להעניש ישראל אחר, אמר ליה רבינו פנחס אין, בגון רשות בידא הצדיק כगון רשות נענש על ידי צדיק, כמו הבית דין שם צדיקים מכים ועונשים את הרשעים, אבל רשות בידא דישראל רשות אחרת אבל להעניש רשות אחד בידי

רבינו פנחס לרבי אליעזר, ודאי צערא הוא לבעירא דילוי ושער לבמה שלוי כי מענים אותם אותה, דהא יומא דא אקדימנא כי היום הקדמתי לצאת לדרכ, והוינא מרחיש באוריינטא והייתי מרוחש ומהרהור בדברי תורה, (זהו מלשון (מלטס מה 3) וחש לבני דבר טוב, שפי המצודות, לבי יחשוב מחשבת דבר טוב), ואעכבר לי באתר דלכלוכא שרייא והעביר אותו החמור במקום שהוא נמצאו לכלה וטנוף, ועייז נכשלתי להרהר בדרכי תורה במקום מטופף, והשתא מצערין לה ולכנ עתה מצערים ומענים ממנה, קומו וחומו חדר חוויא קיטיר ארגלה קמו ממקומם וראו שנחש אחד קשור על רגלי החמור, אמר רבינו פנחס להנחש, חוויא חוויא זיל ואסחר קוטר נחש נשח לך ותסבב את קשרין, בקטפורא דחוירא בתחום החור והנקב שהוא מקום דירתן, אדכני אתנשר חוויא בעוד רבינו פנחס אמר אלו הדברים, נשר ונפל הנחש מרגלי החמור, ונפל קפסירי קפסירי ונפל חתיכות חתיכות, על שלא הלך מיד לחורו כשגורע עליו רבינו פנחס.

אמר רבינו אליעזר לרבי פנחס, ומה כל כף מדקדק קדרשא בריך הוא הצדיקיא ומה כל כף חושש הקב"ה בכבוד הצדיקים, עד שתובע עלボנום אפלו מבעל חיים, אמר ליה ובו פנחס לרבי אליעזר, ודאי קדרשא בריך הוא מדקדק בהו הצדיקיא ודאי הקב"ה מדקדק עם הצדיקים וחושש לכבודם, ונטיר לון ושומר אותם משום עבירה ועון, ובעה לאוספה לון קדושה על קדושתיהם, קדושתיהם ורוצה להוסיף להם קדושה על קדושתם,

מכוון ביה, הִנֵּה הוּא דְכַתֵּב (שמות כא י) וְאָשֶׁר לֹא צָדָה וְהַאֱלֹהִים אֲנָה לִיְדוֹ, וְאָשֶׁר לֹא צָדָה דִּיקְאָ, דְלֹא לִקְטָלָא לֵיהֶ, הִנֵּה וְהַאֱלֹהִים אֲפָה לִיְדוֹ, בְּגַין לְאַעֲנֵשָׂא לְתַרְנוּיָהוּ.

ע"י מעשים טובים המלאכים אהבה בין ישראל להשיית
ארחוי דקדשא בריך הוא ברא, על גוי ועל אדם יחד, בין לעלם פלא, בין לעם חד,
בין לחדר בלחוודוי.

תא חוץ, בזמנא דבני נשא מתפשרן עובדין לעילא ימינה דקדשא
בריך הוא, בדין מתערין פמה רחימין, פמה נטורי עולם, בדין נטורי דבר נש מימינה
ומשמאלא, בדין אטפפיא שמאלא ולא יכלא לשפטאה.

מתוק מדבר

ע"י מעשים טובים מעוררים

המלאכים אהבה בין ישראל להשיית
ארחוי דקדשא בריך הוא ברא דרכיו של הקב"ה בדבר ההשגהה הוא, על גוי ועל אדם יחד, דהינו בין לעלם פלא בין לכל העולם כלו ייחד, בין לעם חד בין עם אחר, בין לחדר בלחוודוי בין לאדם אחד לבדו.

ומפרש דבריו, ואמר תא חוץ, בזמנא דבני נשא מתפשרן עובדין לתפקיד בא וראה, בזמן שבני אדם מכשירים ומטיבים מעשיהם למטה, ועתער לעביביו לעילא ימינה דקדשא בריך הוא ומתעוררת אליהם מעללה מרת החסד שבימיינו של הקב"ה, בדין מתערין פמה רחימין או שבירי רחמי הרבה מתעוררים המלאכים המעוורדים אהבה בין ישראל מתעוררים הרבה לאביהם שבשמים, פמה נטורי עולם ומטעמים הרבה שומרי העולם, הממנונים לשמרו את העולם מכל פגעים רעים, פמה נטורי דבר נש מימינה ומשמאלא והרבה שומרים של האדם מתעוררים לשמרו מימיין ומשמאלי, בדין אטפפיא שמאלא ולא יכלא לשפטאה ואו נכנע השמאלי והסתרא אחרא ואני יכול לשנות בעולם. (דף לו ע"ב, ובכיאורינו ברך י עמי תנ"ב)

ישראל רשות אחר, לא עביד ביה שליחותא אין הקב"ה עושה על ידו שליחותו, אלא בזמנא דאייה לא מכוון ביה אלא בעת שהרשע איינו מכין זהה אלא הוא שוגג, הִנֵּה הוּא דְכַתֵּב והוא שכחוב ואשר לא צדקה לא ארב לו ולא נתכוין להרוג אותו, וְהַאֱלֹהִים אֲפָה לִיְדוֹ זימן לידו, ומפרש ואשר לחדר דיקא כלומר (פ"ג סלמ"ק) דלא אתקoonן ליקטלא ליה שלא נתכוין להרוג אותו, הִנֵּה איש כוה וְהַאֱלֹהִים אֲפָה לִיְדוֹ פרשיי بما הכתוב בדבר, שני בני אדם, אחד הרוג שוגג ואחד הרג מזיד, ולא היו עדים בדבר שיעידו, זה לא נהרג וזה לא גלה, והקב"ה מזמן פונדק אחד, זה שהרג בمزيد יושב תחת הסולם, וזה שהרג שוגג עליה בסולם ונופל על זה שהרג במיד זיד והרגו, ועדים מעידים עלייו ומחייבים אותו לגלות, נמצא זה שהרג בשוגג גולה, וזה שהרג במיד נהרג, וזה שאמר בדין לְאַעֲנֵשָׂא לְתַרְנוּיָהוּ כדי להעניש את שניהם, כי זה נהרג, וזה גולה לערי מקלט.

(דף לו ע"ב, ובכיאורינו ברך י עמי תנ"ב)

שבח דא שירטא

ובענין לימוד זוהר הקדוש אמר בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר
כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך.
(שארית ישראל שעורף התקשרות שער א')

הזהר בקדוש" ע"פ "מתוק מדבר"

פורמט כיס
יובלבתך בדור"
מהדורות ר' יוסף
צבי עברנער
[cm 16.5/11.5]

זוםנות: 02-50-222-33

